За останні 24 години

20:03 У Чехії пропонують позбавити Зеленського найвищої державної нагороди за прикладом Польщі

18:47 Російська армія вчергове атакувала Запоріжжя - загинула людина, пошкоджені історичні будівлі та дитсадок

18:18 Нові правила для посилок в ЄС, бензин Е10 та "єОселя": що зміниться для українців у липні

Додайте Коротко про до обраного в Google

18:10 Британія передасть Україні пакет допомоги на майже 290 млн фунтів стерлінгів, - Зеленський

ЗАВАНТАЖИТИ ЩЕ

РЕКЛАМА

Стане батьком через три роки після загибелі: вдова воїна з Херсона чекає дитину

ГАННА МИЩИШИН 19 червня 07:00

Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

ПІДПИШІТЬСЯ НА НАС В GOOGLE ДОДАТИ ЗАРАЗ

Останні три роки життя 37-річна Ольга Чернишова з Херсона присвятила боротьбі: за себе, за дитину та за пам'ять про її батька.

Дівчинка Анастасія має народитися у липні. Здавалося б, звичайна історія: довгоочікувана і заздалегідь улюблена дитина і для мами, і для тата. З одним "але" – Анастасія народиться через три роки після смерті її тата Сергія Чернишова. Йому – назавжди 33.

Завагітніти не виходило

Військовослужбовець Сергій Чернишов був готовий до того, що може загинути. І готував до цього свою дружину. Дітей у них на момент його мобілізації не було, проте саме діти, продовження роду, залишалися для нього найважливішою метою в житті. Як і для його коханої. Наставляв дружину: у будь-якому разі головне – не розкисай. І йди до нашої мети – стати батьками.

РЕКЛАМА

Вони прожили разом сім років – найщасливіший для неї, як каже Ольга Чернишева, час. Вона хотіла двох дітей, він – трьох. Це було одним із небагатьох приводів для суперечок між ними...

– Сергій був дуже емпатичним, – згадує у розмові з ***Коротко про*** Ольга Чернишева. - На обгортках з-під жуйок "love is" - пам'ятаєте такі? - була фраза: "Кохання - це коли вона їсть цукерку, а йому солодко". Оце про нього.

Але доля чомусь не поспішала тішити їх потомством. Тому пара зважилася на штучне запліднення.

– Час від часу я заповнювала заявки на участь у програмах екстракорпорального запліднення, – продовжує Ольга Чернишова. – Взимку 2022 року ми взялися за збір документів та аналізи. На результати останніх чекали 26 лютого. Але за два дні до цього життя змінилося. Спершу – окупація, потім ми стали переселенцями. Майже на рік узагалі забули про дітей.

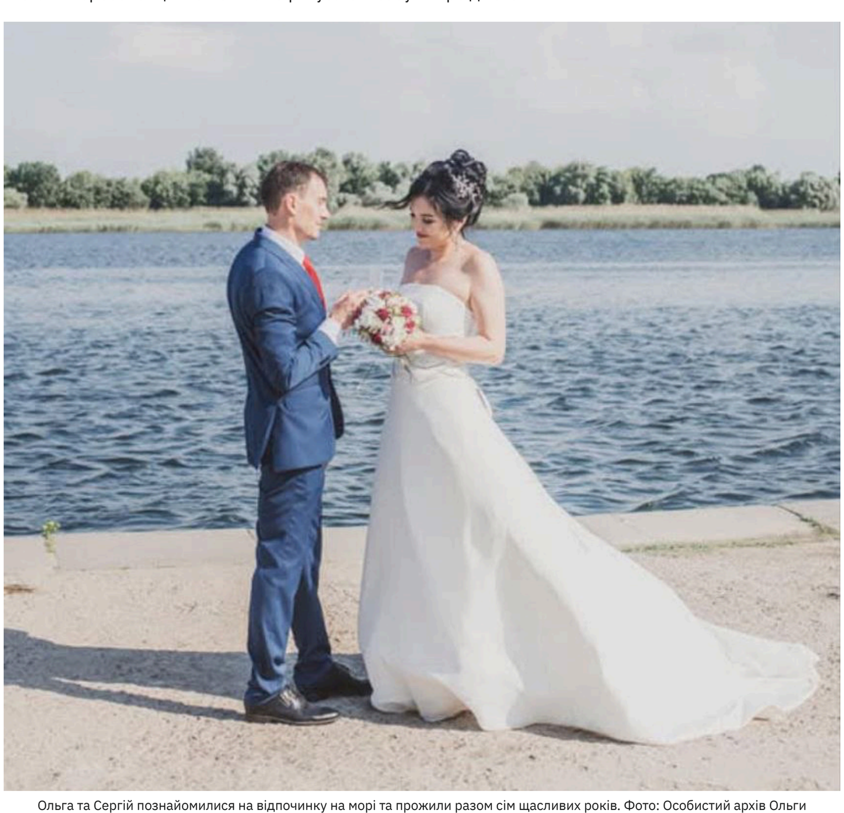

Ольга та Сергій познайомилися на відпочинку на морі та прожили разом сім щасливих років. Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

Виїхав із Херсона, щоб піти до ЗСУ

Сергій поривався до військкомату з перших днів повномасштабної війни. Зрозуміло, що із Херсона треба було виїхати на підконтрольну Україні територію.

- Спочатку ми планували, що Сергій виїде один, а я чекатиму на нашу армію в Херсоні, - згадує Ольга. – Але через мою проукраїнську позицію, яку я не приховувала, вела проукраїнську групу в соцмережах, стало зрозуміло, що виїжджати треба обом.

РЕКЛАМА

Ольга не соромилася висловлювати свою думку окупантам в обличчя. Так, побачивши роздачу гуманітарки від них, не побоялася підійти і сказати, що думає про них, їхню країну та президента.

А одного разу Ольгу зняли з маршрутки та потягли у невідомому напрямку. Фотографували, вбивали дані у комп'ютер.

– Я вже прощалася з життям, – зізнається Ольга. – Розуміла, що або відправлять на підвал, або на місці "порішать". Але вони не знайшли телефон, і я дуже здивувалася, коли мене відпустили.

Тоді й вирішили – настав час. Сподівалися, що поки дійде їхня черга на евакуацію, а вона займала на той момент близько двох місяців, місто напевно звільнять. Але в їхньому випадку передзвонили вже наступного дня. На початку липня сім'я виїхала в Умань. Тут Сергій пішов у військкомат. Незабаром опинився за 10 км від лінії фронту. Потім - "на нулі".

РЕКЛАМА

Останнє спільне фото, зроблене під час проводів у 30-у бригаду. Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

Загинув за два тижні до відпустки

Коли 26 грудня 2022 року Ольга прийняла дзвінок із повідомленням, що їхня родина перемогла і може брати участь у проєкті ЕКЗ, він уже був на фронті. Там його й застала ця новина.

Військовому вдалося відпроситися в короткострокову відпустку на день у Дніпро – щоб підписати контракт із клінікою, заморозити матеріал і дати дозвіл Ользі розпоряджатися ним у разі його загибелі.

- Його метою в житті була дитина, він мріяв про сина, - каже Ольга. – Ми обоє мріяли.

У лютому 2023 року Ольга вже була впевнена, що чоловік загинув. Не зателефонував, не написав після того, як вся його група повернулася з позицій. Ну як вся: як написали у групі дружини інших військових, хто вийшов – уже з'явився на зв'язку. Якщо ні – значить «200». З такими думками вона й поїхала на процедури до клініки. На щастя, того разу тривога виявилася хибною, Сергій тоді залишився живим. Його засипало до пояса снігом у окопі, він замерз і вирішив спочатку відійти-відігрітися. І тому з позиції повернувся пізніше.

РЕКЛАМА

День 16 травня 2023 року Ольга пам'ятає досі. Тоді, як сказав чоловік, він був на навчаннях. А з огляду на те, що до цього його перекидали з мотопіхоти в штурмовики, а потім у кулеметники – а вони є однією з важливих цілей ворога, - вона нарешті змогла видихнути. Як потім виявилося, Сергій злукавив, щоб вона не нервувала. І весь цей час ходив на штурми.

- Я на нього чекала додому 1 червня – у двотижневу відпустку, - згадує Ольга. – 16 травня пропустила дзвінок, за що мало себе живцем не з'їла. Я ж навіть уночі прокидалася кожну годину, щоб зайти в телеграм і дати зрозуміти: я тут, я чекаю. Якщо мене довго не було в мережі, він не хотів турбувати. Але, на щастя, увечері він передзвонив. Про що говорили, правда, не пам'ятаю – кожна розмова була як остання... Але завжди починалася з того, що в неї все добре і зі слів «люблю». Тих слів, які у звичайному житті ми не так часто говоримо...

На селфі для дружини Сергій завжди посміхався. Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

Пише контакту, який більше не відповість

Це було за день до загибелі. 17 травня зв'язку вже не було. Це не здивувало жінку: війна. Зв'язку часом і тижня могло не бути. А 18 травня надійшов дзвінок із незнайомого номера. Соцзахист. Дев'ята вечора.

- Скажіть, де ви знаходитесь, під'їдемо до будь-якої точки, - пролунало на тому кінці дроту.

РЕКЛАМА

Ольга здивовано назвала адресу. Вийшла надвір. Коли з машини, що загальмувала, вийшов чоловік у пікселі з конвертом у руках, вона все зрозуміла. Ті кілька хвилин, що він мовчав, дали можливість ще трохи побути з Сергієм. Живим. Потім розкрила конверт.

Того дня померла частина Ольги. Але все ж таки жінка змогла зібрати себе з уламків, пам'ятаючи про свою клятву коханому - добитися їхньої головної мети: народження дитини.

Хоча виконати її було непросто, Ольга вже майже на фініші – зараз вона на останніх термінах.

Контакт у телеграмі, який раніше називався «Живий, здоровий, цілий», сьогодні значиться як «Віддалений». У мережі був «Дуже давно». Ольга ще довго писала йому, відправляла голосові. Розповідала новини про себе, про процедури у клініці, про рух до їхньої мрії – дитини. Передавала вітання від друзів-військових, які пам'ятають Сергія.

– Ми обоє не хотіли зайвий раз хвилювати одне одного, – ділиться Ольга. – Розуміли: другому також складно. Кожен має свій фронт. У нього – оборона країни, у мене – шлях до штучного запліднення. Він завжди казав: «Пам'ятай про мету». Здатись після цього було б зрадою.

Щоправда, вийшов не хлопчик, як мріяв чоловік, а дівчинка. Але Ольга вважає, що це і на краще. Та й опції "вибір статі" не передбачено, адже для пересадки лікарі обирають найсильніший ембріон. Ним і була Анастасія.

- Коли я запитала себе: як же тебе назвати? - одразу блискавкою виникла думка, що вона має називатися на «А», - продовжує Ольга Чернишова. - Настя, Настюха – мені не подобається, але повне ім'я – цілком. І воно підходить до прізвища та по батькові.

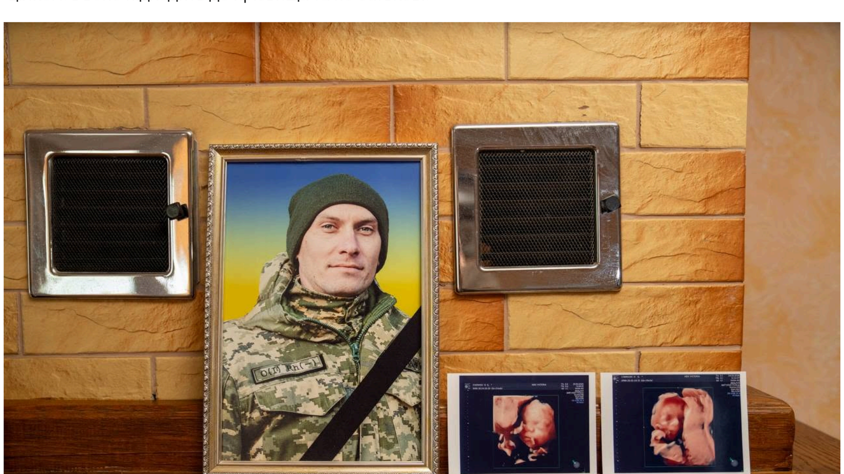

Поруч із портретом Сергія фото УЗД їхньої майбутньої доньки. Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

«Мета буде досягнута!»

Дався цей шлях майбутній мамі справді непросто. Лякали і можливим синдромом Дауна, і відсутністю носа. Але незважаючи на всі «страшилки», наступні аналізи та дослідження показали: дитина абсолютно здорова.

- Мені було тяжко, фізично дуже погано, багато побочок, - зазначає Ольга. – Плюс вік – мені більше 35. Але на переривання я все одно не пішла б. Є, звісно, ризики для мене. Але головне – дитина. З нею все гаразд, і це диво.

Тепер, каже Ольга, щоб смерть коханого не була марною, вона має жити за двох.

- Жінкам, які переживають таку ж втрату, я б радила те саме, - зазначає вона. – Мені це допомогло. Ця «сніжинка», яку він так хотів і чекав, це все, що в мене залишилося. Є для чого жити.

Звичайно, не обійшлося без злостивців, які в'їдливо підмічали: «Заздалегідь прирікає дитину жити сиротою». Але... інакше вона не може. А слова сторонніх не важливі.

– Хочеться, щоб донька знала, що батько був гідною людиною, дуже її чекав і заради неї віддав життя, – підсумовує Ольга. – І вона – те, заради чого продовжила жити і я. Впевнена, що, з огляду на обставини її народження, на неї чекає велике майбутнє. У мене є слова для Сергія: "дякую за все – і пробач". І головне: мета буде досягнута!

Зовсім скоро Ольга стане мамою. Фото: Особистий архів Ольги Чернишової

Новини по темі: **Війна в Україні загиблі** **штучне зачаття** **Війна України з Росією** **солдати**

Підписуйтесь на нас в соц. мережах

Статті по темі

27 червня події
Як подвійне вбивство в США вивело на загадкову секту програмістів: що відомо про "зізіанців"

25 червня події
Бізнес на СЗЧ: вивезуть як на таксі – від шахраїв до офіційних послуг

23 червня події
Ключі від 9 попелищ: РФ знову спалила магазин «Міс України» з Маріуполя – тепер на Шулявці

Цей веб-сайт використовує cookies для покращення взаємодії з користувачем під час відвідування веб-сайту. Користування веб-сайтом означає згоду з його ПОЛІТИКОЮ COOKIES

ЗГОДЕН ДЕТАЛЬНІШЕ